

та, едничката надѣжда на чловѣческитѣ скърби не е вече една добрина за мене. Антилохе и Пизистрате, о възлюбленни рожбы, струвате ми са че днесъ изгубямъ и двама ви; смъртъта на едного то подновява раната която другийтъ бѣ отворилъ въ сърцето ми. Нема вече да вы видѣж! кой ще ми затвори очитѣ? кой ще прибере моя прахъ? О Пизистрате! ты умрѣ като брата си, като доблестенъ мжжъ; само азъ не мож да умрж.“

Тѣй като рыдаеше Несторъ, той замахнж да са прободе самъ съ копіето си; но спрѣхж му ржката и отнехж отъ ржцѣтъ му тѣлото на сына му: и понеже горкыйтъ този старецъ припаднж отъ слабостѣта си, заведохж го въ чадѣра му, дѣто като са съзе малко поиска пакъ да са върне въ сраженіето, но въспрѣхж го противъ волята му.

Между туй Адрасть и Филоктитъ са търсахж единъ другий; очитѣ имъ хвърляхж искри, като на левъ и на леопардъ които некатъ да са раскжсатъ единъ другий въ полето което пои рѣката Каистра (а). Страшнытъ заканыванія, воинственната ярость и кръвожедното мщеніе пламтяхж въ дивитѣ имъ очи; тѣ распространявахж върна смъртът въредъ дѣто стрѣльняхж стрѣлытъ си: сичкытъ воители гледатъ на тѣхъ съ ужасъ. Ето вече тѣ съзиратъ единъ другого, и Филоктитъ държи въ ржка една отъ тѣзи страшны стрѣлы които никога не бѣхж слѣгвали въ ржцѣтъ му и ранитѣ отъ които сж неисцѣримы; но Марсъ който благопріятствоваше на жестокаго и неустрашимаго Адраста не оставяше да погине той тѣй скоро; той искаше да продължи чрезъ него ужасытъ на войната, и да увеличи кланѣто. Адрасть слѣдовтелно послужи за орждіе на правосждіето на боговетѣ за наказаніе на чловѣцытъ и за проливанѣто на кръвѣта имъ.

Въ минутата когато Филоктитъ щѣше да го нападне, той самъ бѣ раненъ съ копіе отъ Амфимаха, младъ Луканецъ, похубавецъ отъ прочутаго Нирея, на когото хубостѣта бѣ втора само подиръ Ахилловата, между сичкытъ Гърцы които са бихж при обсадата на Троя.

(а) Рѣка въ Малка Азія.